

Kim Varimiş Biz Burada Yokiken

– HüseyinAkdemir · 24 Ağustos 2010

O gece yine dolunay vardı ve beni yine uyku tutmadı. Vampir filmlerindeki gibi falan değil, sanırım bu alışkanlığımı 18 yıl yaşadığım Almanya'dan ve Alman kültüründen edinmişim. Ne varsa bu dolunayda, uyuyamam o gece. Belki de psikolojik bir şeydir. Sonuçta ayda bir kez böyle insafsız, sabah olmayan gecelerim olur.

Saatlerce yatağın içinde bir o yana bir bu yana dönüp durmamın bir çözüm olmayacağını bildiğim için kalkıp mutfağa girdim. Günün hangi saati olursa olsun içmekten zevk aldığım çayımı demledim. Çayımı yudumlarken afiyetçe, mutfağın penceresinden sokağa baktım. Solgun lambaların ışığındaki sokak ıssız mı ıssız, sakın mi sakindi. Şu huzurlu sessizlik neden içimde de yok ki, diye geçirdim aklımdan.

Dışarı çıkıp yürümeye karar verdim bir anda. Bazen faydası oluyor böylesi zamanlarda bu türden yürüyüşlerin. Sonunda ılık bir duş mutlaka iyi gelecektir.

Serin bir hava karşıladı beni sabahın bu saatinde ve yanaklarımı yalayarak geçti. Derin nefeslerle ciğerlerime doldurdum bu temiz havayı. Ayaklarım, sanki beynimin ne düşündüğünü algılamış gibi beni istediğim yöne doğru götürüyordu. Küçük bir golf sahası büyüklüğündeki bu yeşillik ve ağaçlarla kaplı parkı, belediye üç yıl önce yapıp halkın kullanımına sunmuştu. Parkın ortasında mini bir gölet, etrafında yürüyüş yolları, çocuklar için bisiklet yolları ve dinlenmek için sağda solda konuşlandırılmış banklar.

Gündüzleri sık sık, bazen de böyle dolunay zamanlarında gecenin bir vakti geldiğim bu parkta, oturup dinleneceğim en güzel yerleri de ezberlemiştim artık. Şimdi epeyce yürüyüp artık bacaklarımın bana; "yeter" dediklerini duyduktan sonra dinlenmem gereken banklardan en güzelini düşünerek ona doğru yöneldim. Bu bankta oturunca koca park içindeki mini gölet'e, etrafındaki çiçeklere, güneşin, şimdi bu zamanda da ay ışığının raksız izlenirdi suyun üzerinde. Kısaca huzurlu bir ortamdı.

Sevdiğim bank'a doğru yöneldiğimde, sabahın bu saatinde yürüyüşe çıkanın sadece ben olmadığını gördüm. Oturup dinlenmek istediğim bankın üzerinde bir adam oturuyordu. Canım sıkıldı bu duruma. Şimdi diğer banklardan birine otursam, hem biraz daha yürümeliydim hem de diğer banklar gölet manzaralı değildi ki. Ne olursa olsun kendi bankıma oturmak için adama doğru yöneldim. Ne olacak yani, koskoca bank, bir köşesine de ben ilişirdim.

Bankın hemen yakınındaki lambadan sızan loş sarı ışığın yardımıyla kaçak bakışlarımla adamın yüzünü seçmeye çalıştım ona yaklaşırken. Yaşlı birine benziyordu. Ağarmış saçları başındaki berenin altından dışarıya fırlamıştı. Öylece hiç kıpırdamadan, kafasını hafiften geriye doğru vermiş, gölet'e bakıyordu. Yanına ilişirken doğrusu, adamı o huzurlu durumundan rahatsız etmeyeyim diye mi, ne olup olmadığını bilmediğimden korktuğumdan mı, yoksa benim yerimi hem de sabahın bu saatinde zapt ettiği için mi

bilmiyorum ama,hiç selam vermedim. Hoş o da kılını bile kıpırdatmadı ya. Yürümekten düzensizleşen nefes alışlarım düzelineye kadar öylece kaldım orada. Sanki yanımda kimseler yokmuş gibi, ortamın huzurunu yaşamak istedim. Temiz havayı ciğerlerime doldurup boşaltırken, gözüm gölet üzerindeki mini yakamozdaydı.

Fakat az sonra yanımda oturan yaşlı adamın hiç hareket etmediği dikkatimi çekti. Şöyle göz ucuyla adama baktım, yok, gayet huzurlu bir şekilde gölet'e bakıyordu. Yanımdan eksik etmediğim not defterimi çıkarıp yazacaklarım için notlar almaya başladım.Bacak bacak üzerine attım. Şöyle bir iyice yerleştim banka. Ama adam oralı bile olmuyordu benim bu devinimlerimin.

Bir ara ürktüm bu durumdan sanki. İlkokul günlerimin başlangıcı geldi aklıma. En ön sıradaydım ve öğretmenin gözü önüneydim. Evi özledikçe görünmez çocuk olup kaçıp gitmek istiyordum sınıftan da öğretmenin gözü önünden de. Şimdi de görünmeden kaçıp gitmek istedim.

Yine bir yan bakışla adama göz attım. Burnunun uzundaki su damlasını fark ettim. Terlemişti belki. Belki bir yüzücüydü ya da dalgıç. Ne kadar nefessiz kalabileceği antrenmanı yapıyordu o anda. Normal bir insan ne kadar nefessiz kalabilirdi? Ciğerleri buna ne kadar izin verirdi? En fazla bir iki dakika. Peki ya bir dalgıç? Bilmiyordum ki! Ama adam belki de on dakikadır nefessiz duruyordu yanımda. Trans halindeydi sanki.

Korkmaya başladım. Tırtım işte.

Ben orada o adamın yanında otururken belki altmış defa nefes alıp verdim, belki otuz kere kirpiklerim kapanıp açıldı ama adam bir kere olsun nefes alıp vermedi. O halde o bir ölüydü. O anda not defterimi kalemimi bir yana fırlatıp arkama bakmadan tabana kuvvet kaçıp uzaklaşmak istedim oradan.

"Mer...haba... iyi misiniz?" diye zayıf bir ses duyduğumda bunun benim ağzımdan çıktığını sonradan anladım.

Hiçbir tepki yok.

Ağır çekimlerdeki gibi, elimi hafifçe ve dikkatlice uzatıp adamın omzuna dokundum.

Yok, yine bir tepki yok. Elimle yanaklarına dokundum adamın. Soğuk, buz gibi yanaklar. Elim gözlerinin önüne tutup: "Görüyor musunuz bunu?" dedim. Tepki yok. O anda artık hiçbir şüphem kalmamıştı adamın ölmüş olduğundan.

Biraz kendime gelince, derin bir nefes daha çektim ciğerlerime ve korkunç şeyler düşünmeye başladım. "bu adam ben gelmeden önce mi ölmüştü, yoksa ben yanımdayken biraz önce mi öldü?" diye düşündüm. Olabilirdi. Aksini söylemek zor.

Adamı şöyle bir süzdüm. Yüzü donuk ve açık gözlerle boşluğa bakıyor gibiydi. Ama yine de gizli bir huzurun çizgileri vardı dudak kenarlarında.

Kimdi bu adam? Bir baba mı? Bu şehirde mi doğmuştu? Burada mı büyümüştü. İlk aşkını, evlendiği eşini bu şehirde mi tanımıştı. Çocuklarına buralarda bisiklet sürmesini mi öğretmişti. Belki de torunlarını gezdirmişti ellerinden tutarak. Onu da mı uyku tutmazdı kimi geceler? Bu banka mı otururdu her zaman? Yoksa kendilerini bırakıp giden çocuklarını mı düşünürdü bu bankta otururken? Yaşlanmışlığını, işe yaramazlığını mı düşünürdü? Gölet üzerindeki ay ışığının yansımaları, çiçekleri, ağaçları, gökyüzünü, yıldızları izleyerek Allah'ın "biz insanı yaratmasaydık kainatı yaratmazdık, tüm kainatı insanın emrine verdik" dediğini mi düşünürdü bu bankta otururken? Şu anda neydi, nasıldı o adam?

Ölüm, yaşamın bir parçası. Kolay anlaşılır ama zor kabul edilir bir gerçektir. Gerçek: Nerede yaşam varsa orada ölüm de olacaktır. Ne olurdu ki biz öldükten sonra? Ya bizden öncekiler? Kim var idi biz burada yokken? Tabiatındaki her şey formunu ve yerini değiştirdi zaman zaman hepsi bu. Hiçbir şey gerçek anlamda yok olmazdı. Ama biz insanlar için bu böyle miydi? Ateistlerin, yoktan var olduk yok olup gideceğiz dedikleri doğru muydu yoksa? Ki ben onlara hep düşünceli düşüncesizler, bilinçli bilinçsizler diyorum.

Bu saçmalıklardan sıyrılmak istiyorum. Daha akli düşünmek istiyorum. Burada bulunuşumuz, kocaman varoluşumuzun küçük bir kesitidir diye düşünüyorum. Hani koca asırda bir gün gibi. Demek ki ölüm bir tek geceyse eğer tüm ömrümüzün, bunun bir de gündüze dönüşümü var.

Ölüm gerçeğini biliyoruz ama hepsi bu. Ötesini bilmiyoruz. Bazen ölüme çok yaklaşmış, ölümden dönenlerin ağzından duyuyoruz işte, kocaman derin karanlık bir kuyu ya da bir ışık huzmesi ve kayıp gidiyoruz onun içinden.

Sevdiklerimizden ayrılmak ve kaybettiklerimizle karşılaşmak. Bunların tümü gerçek mi değil mi bilmiyorum ama puslu olduğu bir gerçek. Ölüm anını bilmek ya da onu ötelemek elimizdeki bir şey değil. Kimi şeyleri aklımızın sayesinde anlıyoruz ama ölümü anlamak asla mümkün olmayacak sanırım. Ölüm görevini yapıyor ve yaparken de züccaciye dükkanına girmiş bir fil gibi her şeyi döküp kırıyor da kimseler bir şey yapamıyor buna karşı. Ve anlıyoruz ki o durumda korumasızız işte. Ya ölümü inkar edip korkaklar gibi görmezlikten geleceğiz, ya da akıllılar gibi ölümün yaşamın bir gerçeği olduğunu kabul edip bize bağışlanan yaşamın değerini bileceğiz. Ama çoğunlukla bu ikisini bir arada yapıyoruz biz insanlar. Ne paradoks ama.

Bunların tümünü bildiğimiz halde yine de ölüm korkusu ağır basıyor. İşte örneği ben. Biraz önce yanı başımdaki bu ölü adamdan korkup kaçmak istedim. Ondan uzaklaşmak istedim sanki bulaşıcı bir şeymiş gibi ölüm.

Bazen ölümü düşündüğümde onun aslında bizi saran hava kadar yakınımızda olduğunu, üzerimize geçirip sarındığımız elbiselerden daha da sarılı olduğunu tenimize diye düşünüyorum. Belki de şu satırları yazdığım anda beni sarıp sarmaladığını, ve benim bedenimle ruhumla kendisine ait olduğumu bilerek gülümsediğini düşünüyorum.

Yanı başımdaki bir meşe ağacından hızla aşağıya inip bir başka ağaca doğru koşan ve birden bire ortaya çıkan sincap hem bu düşüncelerden sıyrılmama hem de inanılmaz bir korku yaşamam neden oldu. O anda kalbimin korku dolu atışları, ölü adamı gördüğüm andakinden daha hızlıydı. Başka ağaca gitmekten vazgeçen sincap, yanımıza kadar sokuldu. Ölü adamın ayakkabısını koklar gibi yaptı. Sanki: "hımm, evet, ölmüş" der gibi durdu düşündü bir an. Ben kıpırdamandan kalmıştım öylece. Sincap başka bir ağaca yönelirken durdu bir ara, kafasını bana çevirip , adeta: "O ölü, ya sen?" der gibi baktı.

Yeter ama dedim, kendi kendime. Bir gece vakti bu kadar korku yeter.

Usulca kalkıp evimin yolunu tutarken kafamda bir sürü sorular kalmıştı. Kimdi o adam? Polise haber verse miydim? Başım belaya girmesin sonra? Ya o ölü adamı sabahın bir vakti çocuklar görüp korkarsa?

Eve doğru tüylerim diken olmuş bir vaziyette yürürken, ölümü düşündüm istemeyerek yeniden. Ölüm, öyle tırpanlı, Azrailli, can alıcı bir şey değil sanırım. Ölümü yaşlı, yüzünde tebessüm ve nur olan bir adama benzettim. Sohbet ederek, anlatarak alıp götürün insanı.

Öyleyse güzel.

Sahi o adam kimdi?